

## [Lorentzen.]

bebyggelser med mere end 1 000 indbyggere i andre kommuner opretholdes også efter det fremsatte lovforslag; det vil altså sige, at man i det foreliggende lovforslag benytter den samme geografiske opdeling som i loven af 1939.

Jeg kunne nok høre på den højtærede boligminister, at han havde lyst til at henvise landdistrikterne under § 1, således at der blev boligtilsyn, også med hensyn til brandfare, for hele landet med de retsvirkninger, som er tilknyttet lovforslaget. Det vil jeg meget anbefale den højtærede boligminister ikke at søge gennemført, idet jeg tror, at man vil komme ud i en masse forhold, der ikke vil gavne. Stort set vil jeg tro, at medhjælperloven og andre love, sundhedsvedtægter m. v., i virkeligheden er i stand til at regulere forholdene i de rene landdistriktsområder.

Hvad angår de organer, der skal udøve den myndighed, som loven giver dem, har jeg på nærværende tidspunkt ingen indvendinger at gøre; men jeg vil indrømme, at det gibbede lidt i mig, da den ærede ordfører for socialdemokratiet ikke var tilfreds med, at det skulle være en læge, der skulle stå i spidsen for boligtilsynsrådet. Jeg ved ikke, om den ærede ordfører tænkte, at det skulle være en jurist; det ville jeg nærmest foretrække, men jeg har ikke tænkt mig at komme med nogen indvending imod den sammensætning, hvorefter det bliver medicinaldirektøren for østre landsretskreds og en læge for venstre landsretskreds. Vi jurister er jo sagtmødige af naturen og kan formentlig nok gøre os gældende, selv om vi ikke ligefrem bliver placeret i formandsstolen.

Der bliver nu indført to boligtilsynsråd, et for hver landsretskreds, og der sker det, at de i virkeligheden kun bliver ankeinstanser for boligtilsynet, medens de efter loven af 1939 havde mere vidtgående opgaver. Jeg synes, at spørgsmålet er løst tilfredsstillende i det store og hele, og jeg kan i hvert tilfælde ikke tænke mig at hidse mig op til at komme med indvendinger mod dette forhold.

Vender vi os til saneringslovforslaget, må man sige, at det hører ikke til den lette lektur. Man må straks sige, at der er ingen, der kan blive særlig vel orienteret herom

på en uge, det kan man ikke forlange, og derfor ligger det uden for, hvad der er praktisk muligt ved denne forhandling, at gå ind på en omtale af alle de forskellige bestemmelser.

Jeg ser, at den højtærede boligminister i sin fremsættelsestale går ud fra, at der skulle kunne saneres 3 000 boliger årlig, men der er ikke rigtig overensstemmelse, hvis man ser på de indledende bemærkninger til lovforslaget, for her nævnes tallene 2 500-3 000. Det kan endda gå, men går jeg videre til bemærkningerne til § 27, hvor man opererer med beløbene 8 mill. kr. til det egentlige tilskud og 18 mill. kr. som lån, vil man se, at her er der tale om et andet antal, nemlig ca. 2 000 lejligheder. Det var da hyggeligt, hvis der var fuldkommen overensstemmelse mellem, hvad der står i indledningen til bemærkningerne til lovforslaget, hvad der står i bemærkningerne til § 27, og det, den højtærede boligminister siger i sin fremsættelsestale. Hvis man skal have saneret 3 000 lejligheder, er de tal, de 8 mill. kr. og de 18 mill. kr., der er nævnt i lovforslagets § 27, antagelig på forhånd for små. Boligministeriet er imidlertid ikke ukendt med overskridelse af de ansatte tal, og jeg ser jo nok, at der er en lille bestemmelse om, at den højtærede boligminister kan gå til finansministeren og derefter med samtykke af finansudvalget få bevilget et ekstrabeløb. Det er et af de punkter, jeg til sin tid i udvalget vil prøve at få ændret, for det kan ikke nytte, at vi her i tinget vedtager et lovforslag vedrørende 8 mill. og 18 mill. kr. og det så viser sig, at tallene, når året er omme, er steget til 50 mill. kr. Jeg ved godt, det er vanskelige problemer at operere med, men der skal være en vis harmoni mellem det, det høje ting vedtager, og den praksis, der bagefter følges i boligministeriet. Det har jeg så tit haft lejlighed til at sige; jeg synes også, jeg var berettiget til at sige det ved denne lejlighed.

Der er talt om erstatningslejligheder, og det er naturligvis rigtigt, at man søger at skaffe erstatningslejligheder til dem, der bliver husvilde. Lovforslaget siger derimod ikke noget om det, men jeg går ud fra, at den højtærede boligminister er enig med kommissionen, når denne siger, at man naturligvis ikke skal bygge en ny bydel til